

[Rager.]

Yngste ofte ikke har været i positivt Arbejde; for dem staar det dobbelt haabløst, fordi de ved, at de hører til dem, der sidst bliver indrullet i Arbejderhæren, naar der igen maatte blive noget at gøre.

Naar Forholdet er det, da maa man efter mit Skøn i første Række kaste Blikket ud mod det private Erhverv og ønske de arbejdsløse sat i Arbejde dèr. Dette er den Vej, ad hvilken et sundt Samfund vilde formaa at løse den stillede Opgave; i et virkeligt sundt Samfund skal Erhvervene kunne gøre det under de Arbejdsforhold, der er givet dem. Men Samfundet er ikke sundt for Tiden — jeg tænker dèr ikke alene paa det danske Samfund, men jeg tænker paa Verdenssamfundet — det er ikke sundt, og det ytrer sig bl. a. deri, at paa Verdensmarkedet betales der ikke for de Produkter, der i første Række har vor Interesse, Landbrugsprodukterne, en Pris, som dækker en rimelig Produktionspris. Og saa begynder straks den Faktor at maatte gribe ind, som den ærede Ordfører Hr. Thyge Jacobsen kaldte for Ambulancen.

Naar det ærede Medlem kaldte det foreliggende Lovforslag for et „Ambulanceforslag“, kan jeg for saa vidt holde med det ærede Medlem, men naar det ærede Medlem taler om Erhvervshjælp fra det offentlige, ja, saa er det jo blot en anden Form for Ambulance. Det ærede Medlem ryster lidt samtykkende paa Hovedet — man kan godt ryste samtykkende, naar man gør det ganske langsomt! —, og vi er jo enige om, at der er ikke noget nedsettende i at være Ambulance eller at anvende Ambulance; jeg vil tro, at det ærede Medlem i sin private Virksomhed virkelig ofte er en aandelig Ambulance og sikkert gør et godt og paaskønnet Arbejde paa dette Omraade, saa jeg forstaar, at naar han sagde „Ambulance“ om Forslaget, er det ikke en Fastelavnsgrimasse i disse Dage, men saa er det i Erkendelsen af, at det er en sørgelig Nødvendighed, at vi behøver en Ambulance. Thi hvor meget jeg end kunde ønske, at det private Erhverv var i Stand til at skaffe de arbejdsløse i Arbejde, saa maa jeg dog erkende, at Forholdene har belært mig om, at dette ikke er muligt og ikke har været muligt til i Dag.

Nu kunde jeg naturligvis godt paa dette Tidspunkt tage den Handske op, som er kastet af det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, der pegede paa Landbrugserhvervets Stilling, men jeg synes, det vilde føre for langt uden for det Problem, vi

diskuterer i Dag. Jeg vil blot sige saa meget til det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, at jeg mangler altid, naar Landbrugserhvervet taler om Hjælp, den positive nøjagtige Opstilling: Lad os sætte, at Landbrugserhvervet virkelig gaar ind for dette: vi skal og maa have Produktionsprisen for *alle* vore Varer, lad os saa forudsætte, at vi kunde blive enige om det, og lad os saa een Gang for alle faa at vide: hvor meget vilde det betyde, at der skulde ydes om Aaret til dem, der har produceret saa og saa meget, dem, der har produceret saa og saa meget, og dem, der har produceret saa og saa meget, lad os faa det beregnet, det var dog det naturlige, og saa kunde vi jo se, hvorledes vi skulde skaffe det, f. Eks. ved direkte Skatter paa hele Befolkningen, se, hvor meget det saa blev, om *det* var Vejen frem. Men jeg skal ellers ikke ved denne Lejlighed komme ind paa disse Problemer.

Nu kan man naturligvis rejse det Spørgsmaal: Har Regeringen ellers ikke ud over denne Ambulance — for at blive i det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsens Udtryksform — gjort noget for at hjælpe paa de private Erhverv? Jeg vil sige jo, jeg vil sige: der er ført en Politik, der har sat ind paa mange Omraader. Men saa siger det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen: Ja, men hvad vil det sige? det bliver jo os bebrejdet — med „os“ mener jeg altsaa bl. a. det Parti, som det ærede Medlem er Ordfører for —, at alting ikke er saa godt, som det skal være. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen siger: Regeringen kan dog ikke tage alt godt til Indtægt og bebrejde os alt det daarlige. Hvorfor ikke? Det ærede Medlem vil sige: Nej, saadanne Engle er I ikke, og saadanne Djævlæ er vi ikke. Men naar Regeringen tager Initiativet til Lovforslag, da er de efter *min* Overbevisning alle gode, naar saa en Del af dem bliver ført igennem, med Oppositionens Hjælp, saa er *de* gode ogsaa i Oppositionens Øjne, og dem kan Regeringen saa naturligvis tage sig til Indtægt, da Oppositionen har været med — formentlig fordi den ikke har haft Kraft til at modstaa. Men saa alle de andre gode, som ikke bliver gennemført? Ja, det er det onde, og det er Oppositionens Skyld. Saa jeg synes, det er ganske logisk, at Indtægten for det gode maa gaa til Regeringen, og Skylden for, at der ikke er gennemført mere godt, maa Oppositionen bære. Og jeg vil nævne et Forslag, der netop har givet Mulighed for at hjælpe private Erhverv i Gang, det er Forslaget om Merbeskæftigelse; det er det Forslag, der nu